

DK 5. 4. 2020 květná

Čtení: Mt 21,1-14

Text: J 1,29 Druhého dne spatřil Jan (Křtitel) Ježíše, jak jde k němu, a řekl:“Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“

Kázání: Sestry a bratři, milý sbore!

Je neděle, kterou obrazně vstupujeme do posledního týdne pozemského života našeho Pána Ježíše Krista. Říkáme jí neděle 'květná', církevní tradice ji nazývá přesněji 'neděle palmová'. Evangelia nám připomínají dávný zvyk vítat významné osobnosti při vjezdu do Jeruzaléma. Přijíždějího krále, místodržícího, vzácného hosta vítají zástupy máváním palmovými větvemi. Pokud jste byli v Izraeli, nebo viděli film o Ježíšově životě, pak víte, že spadlé větve se doposud povalují pod palmami. Stačí je zvednout a použít jako vějíře, mávátko, uvítacího praporu. Je to snadno opatřitelná výzdoba nenadálé slavnosti. Tak nějak tomu bylo, když Ježíš s učedníky vstupoval do města.

Nezaráží nás ani množství vítajících. Do Jeruzaléma míří poutníci ze všech koutů země, aby v chrámu slavili Paschu – Pesah – velikou noc. Chtějí se zúčastnit každoroční velké slavnosti na památku vyvedení Izraele z egyptského otroctví. I Ježíš přichází do města kvůli tomuto náboženskému svátku. Dá mu

však nový obsah, novou podstatu. Zpečetí ji obětí své krve a svého těla.

Ježíš přijíždí na oslu. V kázáních se často zdůrazňuje, že králové přijížděli na koních, válečných zvířatech, ale Ježíš přijíždí pokorně na oslu. Je však ještě jiný pohled, jiný teologický výklad. Podle tradice izraelského očekávání Mesiáše, měl Mesiáš skutečně vjet do Jeruzaléma na oslu, zvířeti nebojovném, zvířeti pokoje. Na některých místech v zemi byla tato zvířata stále připravena. Proto také nikdo nebránil učedníkům, aby oslici s oslátkem odvázáli, když řekli, že je Pán potřebuje. A tak slavnostně naladěni učedníci přivádějí Ježíšovi mesiášský odvoz. Očekávají, že se jako Mesiáš ujme vlády a nastolí Davidovo království. I lidé v zástupu znali prorocké předpovědi Mesiášova příchodu. Vstup galilejských poutníků s Ježíšem na oslátku se tak proměnil v triumfální příchod Mesiáše. Zaznívají výkřiky 'hosana', radostné volání Izraelců při slavnostech. Volání 'hosana' je určeno Bohu, který má dát šťastný prospěch. Někteří přítomní kladou své pláště na hřbet zvířete, dávají se tím Mesiáši do služby, jiní kladou pláště na zem, jako koberec.

Zástupy v branách Jeruzaléma vítají Ježíše s velkým nadšením. Průvod provází volání: „Hosana synu Davidovu. Požehnaný, který přichází ve jménu Páně. Hosana na výsostech.“ Není divu, že událost vzbouřila celé město. Neinformovaní se ptají: „Kdo to

je?“ a slyší odpověď: „To je ten prorok Ježíš z Nazareta v Galileji.“

Známý příběh je i dnes podnětem k důležitému zamyšlení. Proč lidé Ježíše tak jásavě vítali? Viděli v něm zaslíbeného Mesiáše. V tom s nimi můžeme souhlasit. Už však s nimi nemůžeme souhlasit v tom, že od něho očekávali **naplnění svých ryze lidských představ a přání**. Vítali vladaře, který zahájí a povede povstání, osvobodí od okupační velmoci, napraví křivdy a bezpráví. Vítají světského vítěze, ztělesnění svých tužeb.

Toto je jeden z trvajících svodů, kterému lidé rádi podléhají ve vztahu k Bohu, k Ježíši. Mnozí věří v Boha, aby plnil jejich přání.

Ježíš se nedává jásotem zmást. Neprojíždí městem jako vladař, který přijímá královské uvítání. Uprostřed jásajících zástupů se chová jaksi chladně. Jede v duchu starozákonních proroctví důstojně jako Mesiáš, a přece jinak, než očekávají zástupy. Je tichý, myslí na svůj úkol. Jeho prvním činem ve městě není slavnostní řeč. Jde a očistí chrám od prodavačů, kupců a směnárníků. Symbolicky začíná očistou od domu Hospodinova, domu svého Otce, aby pokračoval očištěním lidských srdcí od hříchu a nepřátelství s Bohem.

Vjezd do Jeruzaléma nesplňuje lidské představy. Nekoná se politický převrat. Ježíš přijíždí, aby naplnil poslání Mesiáše, zjevil Boží záměr, aby vykonal

mnohem víc, než člověk dokáže očekávat. „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1K 2,9; parafráze citátů Iz, Jr).

Také podle dávného zvyku, shromáždí pak Ježíš své učedníky ke sváteční večeři. Ale i tomuto společenství dává nový obsah. Ustanovuje svátost nového lidu, který se teprve zrodí. Zakládá obecenství kolem stolu Páně. Ustavuje večeři svého těla a krve, které už brzy obětuje za mnohé. A tak se slavnost vjezdu, která začíná bouřlivým jásáním, postupně proměňuje v duchovní událost a vrcholí křížem a prázdným hrobem.

Mesiáš, do kterého mnozí vkládali své politické naděje, jde nakonec pokorně a odevzdaně na kříž. Mocní světa, nepřátelé Božích záměrů, slaví při povrchním pohledu úspěch. Ale všechno je jinak. Ježíš obětuje sám sebe pro druhé. Platí náš dluh, vykupuje naše viny, smiřuje nás s Bohem, kterému se vzpíráme a odcizujeme. Takto doposud zachraňuje každého, kdo věří, aby nezahynul, a měl přístup k nebeskému Otci.

Lidé čekali světského vladaře, ale přišel pokorný služebník. Přišel, aby sloužil. Lidé čekali bojovníka, ale přišel kníže pokoje. Čekali triumfátora a přišel Beránek, který neotevřel svá ústa, dal sebe sama jako oběť za lidské viny. „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Šel na kříž, aby prokázal, jak veliká je Boží láska, láska vykupující a zachraňující.

Na květnou neděli si církev připomíná začátek největší události v dějinách lidstva. Připojme se v duchu k těm, kteří Krista vítali. Nevítejme ho však tak jako ty zástupy tehdy: se srdcem plným vlastních přání, která se záhy proměnila ve zklamání a zavržení. Vítejme Krista, který přináší Boží smíření, odpuštění a pokoj, novou smlouvu a život s Bohem.

Kristova církev vítá Božího beránka, tichého, ukřižovaného. Toho zvěstujeme, on je naší záchranou a nadějí.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, vítej do našich srdcí, domovů, sborů, do své církve. Dej, aby všichni poznali ve tvém kříži projev Boží lásky k člověku a v prázdném hrobu otevřené dveře k věčné Boží slávě. AMEN